

I

2016

Als een tikkende tijdbom komt het mailtje mijn inbox binnen: *Maria Weston wil vrienden met je worden op Facebook.*

Eén tel lang ontgaat me de verwijzing naar Facebook en zie ik alleen 'Maria Weston wil vrienden met je worden'. In een reflex klap ik mijn laptop dicht. Ik heb het gevoel alsof er een spons in mijn keel zit, die zich volzuigt met water, opzwelt en me de adem beneemt – snakkend naar lucht zit ik op mijn stoel. Ik doe mijn best diep in te ademen en mezelf weer in de hand te krijgen. Misschien heb ik me vergist. Ik moet me wel vergist hebben want dit kan onmogelijk waar zijn. Langzaam doe ik mijn laptop weer open. Mijn handen trillen als ik naar het binnengekomen mailtje kijk en nu is er geen ontkomen meer aan. Maria Weston heeft me een vriendschapsverzoek gestuurd.

Tot nu toe was het een dag als alle andere. Henry is vanavond bij Sam, dus ben ik flink aan de slag gegaan voor een klant die haar hele interieur, van de muren tot de vloerbedekking plus de banken, in verschillende tinten beige en taupe wil hebben. Maar het mag vooral niet saai worden.

Daarom was ik opgelucht dat er mail binnenkwam, een beetje afleiding was welkom. Ik hoopte maar dat het een berichtje van een vriendin was, en geen bedrijf dat me iets wilde aansmeren.

Een minuut later zou ik echter dolblij zijn geweest met spam voor een idioot product, en zou ik met alle plezier weer rustig met mijn vervelende klus zijn verdergegaan. Dit moet wel een misse-lijke grap zijn. Maar wie doet zoiets? Wie zou dit nu grappig kunnen vinden? Wie zou trouwens kunnen weten dat dit me zo zou raken?

Ik kan er natuurlijk makkelijk korte metten mee maken. Ik hoef de mail alleen maar weg te klikken en het verzoek op Facebook te verwijderen. Iets in me schreeuwt dat ik dit meteen moet doen, maar ik voel ook de stille drang om te kijken, te weten hoe het zit. Wat dit betekent.

Dus open ik Facebook, klik op 'Bevestigen' en kom direct op haar pagina terecht: Maria Westons Facebookpagina. De profielfoto is een oud kiekje uit het predigitale tijdperk, dat zo te zien is ingescand. Maria draagt haar groene schooluniformblazer, de wind waait door haar lange bruine haar en er speelt een glimlach rond haar lippen. Ik staar naar het scherm, zoek naar aanwijzingen, maar er is maar heel weinig informatie. Ze heeft geen lijst met vrienden, er zijn geen andere foto's geüpload dan die ene van haar profiel.

Zonder emotie kijkt ze me aan vanaf mijn computerscherm. Die kalme blik van haar is in geen zevenentwintig jaar op me gevestigd geweest. Al die tijd ben ik niet door haar bekeken met die taxerende, maar niet onvriendelijke oogopslag, waaruit spreekt dat ze meer van je begrijpt dan je aan de buitenwereld kwijt wilt. Ik vraag me af of het ooit tot haar is doorgedrongen wat ik haar heb aangedaan.

De rode bakstenen van het schoolgebouw zijn vaag op de achtergrond te zien, bekend maar tegelijk vreemd, alsof ze horen bij de herinneringen van iemand anders, niet die van mij. Het blijft raar

dat je vijf jaar elke dag naar dezelfde plek gaat, en dan is het opeens voorbij: je zult er nooit meer naartoe gaan. Bijna alsof die plek nooit bestaan heeft.

Ik heb opeens genoeg van dat beeld en zoek in de keuken naar iets vertrouwds, iets wat me afleidt van deze verwarrende nieuwe werkelijkheid. Ik sta op, maak een kop koffie voor mezelf en put troost uit het ritueel: ik leg de matglanzende koffiepads in de machine, druk op de juiste knop en maak de melk warm in de opschuimer.

Daar sta ik dan, tussen de attributen van mijn zeer aangename, zeer burgerlijke bestaan, bijna halverwege mijn leven. Met de keukenspulltjes en de foto van Henry en mij tijdens onze eerste vakantie samen, afgelopen zomer. Het is een selfie bij het zwembad – onze huid zoutig en gebruind, er valt een schaduw rond Henry's mond waar het stof is blijven kleven op de restjes van het ijsje dat hij elke dag krijgt.

Achter de openslaande deuren is mijn kleine achtertuin gehuld in de naargeestige kleuren van de late herfst, het terras is glibberig door de ijzige regen van eerder op de dag. In de schilferende bloempotten staan de dode, donkerbruine restanten van mijn mislukte poging om mijn eigen kruidentuintje te kweken, en de strakke, leigrijze namiddaglucht wordt al donker. Ik kan nog net een van de torenflats zien die hier en daar als kwaadaardige reuzen opdoemen boven de victoriaanse rijtjeshuizen, die net als het mijne in boven- en benedenappartementen zijn verdeeld, hier in Zuidoost-Londen. Deze kamer, dit huis, dit leven dat ik zo angstvallig heb opgebouwd. Dit kleine gezin van maar twee mensen. Als een van ons wegvalt is er helemaal geen gezin meer over. Wat zou er voor nodig zijn om het te ontwrichten en van de aarde weg te vagen?

Misschien niet eens zoveel. Misschien alleen maar een zachte duw in de rug, een klein zetje, zo licht dat ik het nauwelijks zou voelen.

Het is warm in de keuken met zijn lichte, duifgrijze muren en

gebleekte aanrecht, bijna onaangenaam warm. Terwijl de koffiemachine zijn bekende geluiden laat horen, luister ik half naar het nieuws op de radio, die altijd zacht aanstaat: de uitslag van een sportwedstrijd, een verschuiving binnen het kabinet, een vijftienjarig meisje dat zelfmoord heeft gepleegd nadat haar vriendje naaktfoto's van haar online heeft gezet. Ik huiver bij de gedachte. Ik heb medelijden met haar, maar ben tegelijkertijd zo dankbaar dat er nog geen smartphones waren toen ik zo oud was. Ik loop naar de tuindeuren en sla er een open omdat ik opeens grote behoefte krijg aan frisse lucht, maar de kille wind slaat de deur meteen weer dicht.

De koffie is klaar, dus wat kan ik anders doen dan ermee achter mijn laptop gaan zitten, waar Maria op me heeft gewacht, onverstoorbaar, ondoorgrondelijk. Ik dwing mezelf haar strak aan te kijken en zoek vruchteloos naar iets dat wijst op wat haar later zal overkomen. Ik probeer naar de foto te kijken zoals een willekeurig iemand die hem toevallig onder ogen krijgt – een normaal schoolmeisje op een oude foto die jarenlang op haar moeders buffet heeft gestaan, waar hij elke week werd opgetild en afgestoft. Het lukt me niet, ik kan haar niet op die manier zien, omdat ik weet wat haar overkomen is.

Maria Weston wil vrienden met me worden. Misschien was dat altijd al het probleem: Maria Weston wilde mijn vriendin worden, maar ik liet haar gewoon stikken. Mijn hele leven lang loert ze al naar me vanaf de grens van mijn onderbewuste, al is het me gelukt haar niet meer in mijn gedachten toe te laten, hoogstens als een vage schim in mijn ooghoek, bijna helemaal verdwenen.

Maria Weston wil vrienden met me worden.

Maar Maria Weston is al meer dan zevenentwintig jaar dood.

2

1989

Ik ben al de hele nacht wakker, en probeer uit alle macht vat te krijgen op wat er is gebeurd, op wat ik heb gedaan. Mijn ogen zijn rood en branden van vermoeidheid, maar ik durf niet te gaan slapen. Want als ik dan wakker word, beleef ik één heerlijke seconde waarin ik me nergens van bewust ben. Maar na die ene seconde van onwetendheid word ik meteen verpletterd door de harde werkelijkheid.

De laatste keer dat ik het licht zag worden, lag ik bij Sophie in bed. Dit keer is het stormachtiger en naargeestiger. Er leek vannacht geen eind te komen aan de zomerse regenbui, en de tak van een boom vlakbij tikt met tussenpozen tegen het vensterglas. Het komt niet alleen door de drugs dat ik zo wakker ben, al voel ik de nawerking nog flink. Ik zit hier nu al vier uur op de vloer, terwijl de duisternis in mijn kamer langzaam overgaat in een druilerig, dof licht. Om me heen liggen de brokstukken van mijn uiterst nauwkeurige voorbereidingen voor de avond die me twaalf uur geleden zo aanlokkelijk voorkwam – een avond vol van de belofte goedgekeurd te worden en er eindelijk bij te horen. Er liggen drie jur-

ken uitgespreid op bed, en de bijpassende schoenen slingeren op de grond voor de passpiegel. Mijn blik valt op een vlek in het kleed waar Sophie mijn nieuwe bronzingpoeder heeft laten vallen, waarna ik een onhandige poging heb gedaan die weg te vegen met de punt van een tissue, natgemaakt met water uit een glas dat er al een tijdje stond.

De jurk die ik aanhad ligt in een verkreukelde hoop naast me, want toen ik thuiskwam heb ik meteen een oud sweatshirt en een legging aangetrokken. Er zitten zwarte vegen onder mijn ogen en mijn lippen zijn droog, de restjes lippenstift kleven in de barstjes en zijn uitgelopen naar de huid rondom mijn mond.

Ik zit hier alleen maar al zo lang op de vloer omdat ik me niet kan bewegen. Ik had verwacht dat mijn hart als een dolle tekeer zou blijven gaan, maar een ijzeren vuist houdt het zo stevig in zijn greep dat het me verbaast dat het überhaupt klopt. Alles speelt zich voor mijn gevoel vertraagd af. Als ik mijn hand beweeg om een lok haar achter mijn oor te doen of iets van de vloer op te rapen, lijkt het in slow motion te gaan, hoe snel ik het ook probeer. Mijn hersens doen verwoede pogingen om er wijs uit te worden en traag ga ik in gedachten de afgelopen tijd na, om te achterhalen hoe het zo ver heeft kunnen komen.

Het begon volgens mij allemaal een paar maanden geleden, op de dag dat het nieuwe meisje op school kwam. De hele pauze lang had ik zitten luisteren naar Sophie, die druk in gesprek was met Claire Barnes en Joanne Kirby. Zelf zei ik nooit zoveel. We zaten met z'n vieren op het bankje helemaal aan de rand van het schoolplein, zij drieën met hun rok zo hoog opgetrokken dat ze hem eigenlijk net zo goed niet hadden kunnen aantrekken. Aan de andere kant van het schoolplein kon Matt Lewis zijn ogen niet van Sophie af houden en je kon wel raden wat er door zijn hoofd speelde. Het was trouwens ook de eerste dag van het jaar dat je de lente kon ruiken. Ik zat aan de zijkant van de bank, genoot van de zon op mijn ge-

zicht, en hoopte maar dat ze niet verwachtten dat ik ook iets zou zeggen. De hemel was onvoorstelbaar blauw en Sophie en de andere twee meiden straalden als het ware, met hun onmogelijk glanzende haar dat het zonlicht reflecteerde en met die glinstering van hun gladde gouden huid. Natuurlijk wisten ze wat voor effect ze hadden, ze waren niet achterlijk.

Sophie werkte haar mascara bij en had het over een jongen met wie ze gerotzooid had het vorige weekend, op Claire Barnes' zestiende verjaardag. Ik was er natuurlijk niet voor uitgenodigd. Claire en Joanne accepteren dat ik met hen optrek omdat Sophie ook mijn vriendin is, maar soms heb ik het gevoel dat ik zelfs voor die vriendschap op eieren moet lopen.

'Eigenlijk waren we alleen maar aan het zoenen en zo, toen hij – nou ja, jullie weten toch wat het gênantste is wat een jongen kan gebeuren? Nou, dat gebeurde.'

Claire en Joanne gilden het uit.

'O mijn god!' zei Claire. 'Dat is zó gênant! Weet je nog dat ik iets met Mark had die keer, op Johnny's feestje? We gingen het weiland in en ik was daaronder met hem bezig, je weet wel, en er gebeurde maar niks. Toen keek ik op en je raadt het nooit! Hij lag gewoon te pitten!'

Sophie en Joanne gierden van het lachen en ik glimlachte maar wat, om te laten zien dat ik de grap ervan inzag. Ik weet best wel wat pijpen is, al ontgaan de details me enigszins. Ik heb geprobeerd het me voor te stellen, zelfs met iemand die ik echt aardig vind, maar het lukte voor geen meter. Om te beginnen heb ik geen flauw idee hoe het werkt: wat doe je met je mond, of met je tong? Ik griezelde ervan.

Claire boog zich naar de anderen alsof ze een uitzonderlijke wijsheid met hen wilde delen. 'Voor jullie twee is het oké hoor, het is natuurlijk nog allemaal behoorlijk nieuw voor jullie, maar eerlijk gezegd begint seks me een beetje te vervelen. Het is het enige wat

Dan met me wil doen. Ik zou wel eens gewoon naar de stad willen of naar de bios of zo...'

Sophie en Joanne wisten niet hoe snel ze moesten zeggen dat ze het gloeiend met haar eens waren. Best grappig: Sophie is altijd zo cool, zo beheerst, maar als ze met Claire is zie ik af en toe haar kwetsbare kant, de scheurtjes in haar façade. De laatste tijd mocht ik bijvoorbeeld na school met ze mee naar de stad. Dan liepen we als een groepje, maar als je bij dat pad langs de rivier komt, kun je maar met z'n tweeën naast elkaar lopen en ik merkte steeds dat Sophie en Joanne elkaar wegduwden omdat ze allebei liever naast Claire wilden lopen dan naast mij.

Tot vanavond had ik zelfs nooit met een jongen gezoend en ik hoopte die dag op het schoolplein vurig dat de anderen daar niet achter zouden komen. Sophie weet het wel, maar ik denk niet dat ze dat verklapt. Ze betrekken me in elk geval nooit in dat soort gesprekken. Ik ben altijd bang iets ongelooflijk stoms te zeggen, iets wat zou verraden dat ik totaal geen ervaring heb. Het meeste wat ik van seks weet, komt uit blaadjes als *Just Seventeen*, al schiet je daar ook maar bar weinig mee op. Dat mens van de vragenrubriek gaat ervan uit dat je wat basiskennis hebt, dus staan er altijd woorden en termen in waarvan ik niet zeker weet of ik ze begrijp. Je zou toch denken dat de voorlichtingslessen op school je wat wijzer zouden maken, maar nee, voorlopig zijn we alleen getraceerd op een antieke video uit 1970 over een bevalling en wat schutterige praatjes over penissen die in vagina's gaan. Dat weet zelfs ik nog wel. De enige keer dat het wat interessanter beloofde te worden, was de les waarin mevrouw Cook ons zou leren hoe je een condoom over een banaan moest trekken, maar dat zal je altijd zien: mevrouw Cook was ziek die dag. We moesten het dus maar doen met het verslag van een parallelklas, die de les een week eerder had gehad.

Het nieuwe meisje heette Maria Weston. Ze zag er best oké uit,

met een normaal uniform, niet trendy maar ook niet burgerlijk. Mevrouw Allan gaf Sophie de opdracht Maria wegwijs te maken in de school, maar die liet haar even snel zien waar de wc's en de kantine waren en verder mocht ze het de rest van de dag zelf uitzoeken. Esther Harcourt probeerde met haar aan te pappen, maar zelfs een nieuweling kan zien dat Esther, in haar afdankertjes en met haar uilenbril, niet de aangewezen weg is om populair te worden op onze school. Gek dat ik op de basisschool juist veel met Esther omging. Ik ging graag met haar mee naar huis omdat we van haar moeder uren in de bossen mochten spelen, al kregen we vaak de vreemdste gerechten als ik bleef eten, omdat haar ouders van die vegetarische hippies waren. Ik mis haar best een beetje, we hadden vaak ontzettende lol. Maar ik moet er niet aan denken dat ik nu nog vriendinnen met haar was: dat zou een drama zijn.

Maar goed, tijdens de lunch was Sophie niet naast het nieuwe meisje gaan zitten, en Esther bleef ook een beetje uit haar buurt omdat Maria nogal koel tegen haar had gedaan tijdens de eerste pauze. Terwijl ik de kassa naderde, begon ik zoals gewoonlijk de hele kantine te scannen om te bepalen waar ik kon gaan zitten. Maria zat in haar eentje aan één kant van een tafel met een groepje studeerders aan de andere kant, onder wie Natasha Griffiths (of zoals Sophie haar noemt, 'Hals en Gezicht' vanwege haar spierwitte hals en oranje foundation). Hals en Gezicht zat op te scheppen over haar opstel voor Engels en hoe geniaal meneer Jenkins het had gevonden. Hij had haar zelfs gevraagd na te blijven om het uitgebreid te bespreken (verbaast me niks: iedereen weet wat een ouwe viezerik het is). Ik stond op het punt Maria voorbij te lopen, piekerend of ik met goed fatsoen bij Sophie kon gaan zitten. Ze zat met Claire en Joanne in de uiterste linkerhoek, die om de een of andere reden 'de coole tafel' wordt genoemd. Eerlijk gezegd kun je je daar aardig opgelaten voelen, tenzij je alleen maar een yoghurtje als lunch neemt. Toen viel mijn oog op Maria. Ze zat een gepofte

aardappel te eten en luisterde naar Natasha die maar doorkletste over haar Shakespeare-opstel. Ze glimlachte alsof ze nu al doorhad wat een ontzettende aansteller Natasha was, en ik hield mijn pas in.

‘Zit hier iemand?’

‘Nee, niemand,’ zei Maria en ze verschoof haar dienblad om plaats voor me te maken. ‘Ga zitten.’

Ik nam het bakje met de schandalig vette lasagne van mijn dienblad, en duwde de punt van mijn rietje in het zilveren ringetje van het pakje appelsap tot het openbarstte en er een amberkleurig druppeltje door het gaatje naar buiten gleed.

‘Zo, en hoe bevalt je eerste dag tot nu toe?’

‘O, je weet wel, goed. Lastig natuurlijk... je weet wel...’

Haar stem ebde weg.

‘Dus gewoon klote?’ vroeg ik lachend.

‘Ja.’ Ze glimlachte opgelucht. ‘Behoorlijk klote.’

‘Waar ging je hiervoor naar school? Zijn je ouders verhuisd of zo?’

Maria concentreerde zich uit alle macht op het verwijderen van de schil van haar aardappel. ‘Ja. We woonden in Londen.’

‘O,’ zei ik. April was wel een vreemde tijd om te verhuizen, zo vlak voor je eindexamen.

Ze aarzelde. ‘Ik had wat problemen met meiden uit mijn klas.’

Ik voelde dat ze niet wilde dat ik aandrong, dus dat deed ik ook niet.

‘Nou, hier is iedereen best oké,’ loog ik. ‘Daar zul je weinig last mee krijgen. Na school ga ik meestal met wat meiden naar de stad, je zou eens mee moeten lopen.’

‘Vandaag niet, mijn broer haalt me op. Maar een andere keer graag.’

Na de lunch hadden we als eerste vak wiskunde en Sophie liet zich zwierig op de stoel naast me glijden, make-up bijgewerkt tijdens een uitgebreide roddelsessie in de toiletten, zwaar geurend

naar *Poison* van Christian Dior. Ik vertelde dat ik met Maria had gepraat en dat ik haar gevraagd had mee te gaan naar de stad. Ze draaide zich traag naar me toe.

‘Je hebt haar gevraagd met óns mee te gaan?’ Haar stem had een dreigende ondertoon.

‘Ja... is dat goed?’ vroeg ik en ik probeerde de trilling in mijn stem te onderdrukken.

‘Weet Claire dat al?’

‘Nee... ik dacht dat niemand er wat tegen zou hebben.’

‘Je had dat beter eerst even met me kunnen overleggen, Louise.’

‘Sorry, ik dacht... ze is nieuw, en...’ Ik begon mijn boeken zenuwachtig op een stapeltje te leggen toen de paniek kwam opzetten. Hoe had ik dat nou kunnen doen?

‘Dat weet ik wel. Maar ik heb nu al wat dingen over haar gehoord, dingen die op haar vorige school zijn gebeurd.’

‘O, dat is oké, daar heeft ze me over verteld.’ Misschien kwam het toch nog goed. ‘Maar daar was niets van waar.’

‘Dat zou iedereen toch zeggen, of niet soms? Heeft ze ook verteld waar het precies over ging?’

‘Nee,’ moest ik bekennen en mijn wangen begonnen te gloeien.

‘Precies. Nou, in het vervolg kun je beter eerst de feiten checken voor je iemand uitnodigt met andere mensen mee te gaan.’

Daarna werkten we snel en zwijgend verder aan onze algebra-sommen, al merkte ik dat Sophie over mijn schouder spiekte om mijn antwoorden over te nemen.

‘Vanmiddag kan ze trouwens toch niet mee,’ waagde ik uiteindelijk maar. ‘Haar broer haalt haar op.’

‘Nou, die broer schijnt ook al niet helemaal oké te zijn. Overigens kan ik vandaag niet. Ik ga ergens heen met Claire.’

Ik werd duidelijk weer buitengesloten van dit mysterieuze uitje, dus zei ik maar niets. Gekwetst brak het zweet me uit, en het verbaasde me dat Sophie niet merkte dat ik zo’n hitte uitstraalde.

Toen de bel ging schoof Sophie haar spullen snel bij elkaar en ging direct door naar de volgende les. Aan het eind van de dag zei ze me niet eens meer gedag en liep ze giechelend weg met Claire aan haar arm. Ze keurde me geen blik meer waardig. Ik was als de dood dat ik mijn hele vriendschap met haar verpest had. Shit, shit, shit. Wat moest ik nu?